

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **T. P.**

oskarżonego czyn z art. 270 § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 15 kwietnia 2021 r.

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy oskarżonego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 września 2020 r.,

sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 września 2019 r.,

sygn. akt III K (...)

postanowił:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i zarządzić zwrot T. P. kwotę 750 zł wniesionej tytułem opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Po analizie akt sprawy konieczne jest stwierdzenie, że kasację obrońca T. P. wniesioną do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 września 2020 r., sygn. akt II AKa (...) należało pozostawić bez rozpoznania.

Nie ulega wątpliwości, że po przekazaniu Sądowi Najwyższemu przyjętej kasacji ma on nie tylko prawo, ale i obowiązek kontroli formalnej skargi kasacyjnej. W sytuacji, gdy nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., tj.

wymogom płynącym z art. 120 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. winien taką kasację pozostawić bez rozpoznania. Wstępna kontrola formalnych warunków dopuszczalności kasacji obejmuje również sprawdzenie, czy kasacja została skutecznie wniesiona, a więc od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, co wynika z art. 519 k.p.k.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II KK 148/20, *warunkiem istnienia w obrocie prawnym wyroku sądu odwoławczego, będącego efektem przeprowadzonej rozprawy apelacyjnej, jest sporządzenie go na piśmie, podpisanie go przez sędziów – członków składu orzekającego i publiczne, ustne ogłoszenie. Zaniechanie ogłoszenia podpisanego wyroku w sposób określony w art. 100 § 1 k.p.k., a w szczególności uznanie go za ogłoszony na podstawie art. 100 § 1a zd. drugie k.p.k. powoduje, że wniesiona kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa, ponieważ nie istnieje substrat zaskarżenia, nie ma prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, kończącego postępowanie, jak wymaga tego przepis art. 519 k.p.k.*

Z akt sprawy wynika natomiast, że na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 września 2020 r., po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego oraz narady, z uwagi na to, że na ogłoszenie orzeczenia nikt się nie stawił, Sąd Apelacyjny w (...) postanowił na podstawie art. 100 § 1a k.p.k. uznać orzeczenie za ogłoszone, a więc sprzecznie z art. 100 § 1 k.p.k., który jednoznacznie wskazuje, że dla wyroku wydanego na rozprawie jedyną przewidzianą w procedurze formą promulgacji jest jego ustne ogłoszenie, nawet wówczas gdy na salę rozpraw nikt się nie stawi. W tym miejscu należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w tym składzie, w pełni popiera stanowisko prawne i obszernie argumenty wyrażone na ten temat, w wyżej wskazanym postanowieniu z dnia 8 grudnia 2020 r.

W niniejszej sprawie zachodzi konieczność ponowienia w całości przewodu sądowego odwoławczego, z tym że przesłanka wyłączenia sędziów z art. 41 § 1 k.p.k. aktualizuje się.

Kasacja obrońcy T. P. jest więc niedopuszczalna z mocy ustawy i dlatego należało pozostawić ją bez rozpoznania, brak jest bowiem substratu zaskarżenia w postaci prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.